

★ **DOK HOLIDEJ** ★

532

Frenk Larami

KRVAVI NOVAC

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 532

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

M.A.P.

Naslov originala

Frank Laramy

BLOOD MONEY

Štampa: 26. IX 2018.

Tržište: 05. X 2018.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: M.A.P.

Naslov originala: Frank Laramy – BLOOD MONEY

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Istoga dana kada je primio pismo od svoje verenice Evelin, Danijel Preston je odlučio da pobegne iz državnog zatvora u Rokspringsu. To pismo je očekivao kao ozeblo sunce, a pošto mu je donelo loše vesti rešio je da pobegne po svaku cenu. Bio je osuđen na dvadeset godina, što je po njemu bilo isto kao doživotna robija ili smrt.

Najgore od svega bilo je to što je bio osuđen za zločin koji nije učinio on, nego neki drugi čovek. A njega i još dvojicu teretili su za dvostruko ubistvo i pljačku banke. Dobio je kaznu kao najokoreliji kriminalac i bio uveren da će, ako nešto ne pokuša, završiti iza zatvorskih zidina.

Sa uzdahom je pomislio na dvojicu bandita koji su se takođe nalazili u kamenolomu. Jedan se zvao Džejms Marston, a drugi Henri Kuper. Naravno, obojica su znali da je nevin, ali na suđenju nisu rekli ni reč u njegovu korist. Naprotiv, tvrdili su suprotno što ga je u prvi mah zaprepastilo. Njegovoj osudi doprinelo je i svedočenje neke barske dame koja je verovatno imala svojih razloga da se zakune na laž.

Posle par meseci ta žena je otišla iz Istona. Vrlo brzo joj se izgubio svaki trag: ili ju je neko likvidirao ili je jednostavno nestala u nepreglednim prostranstvima Zapada. Najverovatnije je odmaglila sa krivcem, čovekom umesto koga je sada u zatvorskom kamenolomu radio Danijel Preston.

Ali, zašto su uopšte Džejms i Henri lagali i zbog čega su okrivili nevinog čoveka?

Za to je postojao vrlo prost razlog. Dokle god se onaj krivac, njihov saučesnik, nalazio na slobodi sa novcem koji su opljačkali, postojala je mogućnost da se kad – tad i sami dočepaju tog novca.

Prvih dana, kada je shvatio da mu bar za određeno vreme nema pomoći, Danijel je zapao u tešku depresiju. Potpuno isti dani nizali su se jedan za drugim, a on sam se ponašao kao mašina. Živnuo je tek kada je nedavno, pre ovog poslednjeg, primio pismo od Evelin u kome mu je javljala da je na tragu Lusi, devojci koja je svedočila protiv njega i koja se tako tajanstveno izgubila.

Međutim, sada mu je javljala da je devojka verovatno prešla u Meksiko.

Bez obzira na to, obećavala je da će je pronaći makar morala ići za njom na kraj sveta. Primoraće je, da joj ispriča sve što zna.

Naivnost koja je zračila iz njenog pisma učinila je da se Danijel setno nasmeši. Ako je ovde, na robiji, mogao nešto da nauči i shvati, bilo je to da se banditi ne predaju tako lako. To je značilo da će devojka, ako i dođe u situaciju da nešto kaže, biti likvidirana pre nego što progovori ijednu reč.

S druge strane, dobro je poznavao Evelin. Iako u mnogim stvarima neiskusna i naivna, na neki način je uspevala da završi i nemoguće stvari i to samo zahvaljujući ogromnoj upornosti. Kada se ona „uhvati” za nekoga, taj ne može lako da je se otrese.

I baš to je bio slabašan tračak nade koji ga je na trenutak obuzeo. Ali, da li se mogao osloniti na tako krhku mogućnost, na nešto što je poput mehura od sapunice moglo svaki čas da se rasprsne i nestane kao da nikada nije ni postojalo? Jednom rečju, bilo je suviše rizično osloniti se na tu mogućnost. Zato je odlučio da sam okuša sreću.

Naime, čvrsto je rešio da beži.

I ko zna šta je sa tom Lusi, pomislio je. Možda joj se grob nalazi u nekom napuštenom kanjonu ili joj telo počiva na dnu velike i moćne Rio Grande. Nije ni važno gde se nalazila. Najbitnija stvar je bila da je nestala

iz grada u kome ga je optužila i to verovatno zauvek.

A s njom je nestala i svaka nada da će Danijel uspeti da dokaže svoju nevinost.

Bio je žigosan kao bandit i pljačkaš i jedino što je moglo da mu se dogodi ako ga uhvate u bekstvu je da ga obese. A vešanje nije ništa gore od ovog strašnog robijanja u kamenilomu, pomislio je.

I toga dana, kada je primio ono beznadežno pismo od Evelin, radio je u samom kamenolomu na poslovima miniranja. Zvali su to „suvo miniranje” – naime, jedan od zatvorenika držao bi tešku ćuskiju zašiljenu na jednom kraju kako bi mogla da probije kamen. Posle toga bi drugi udarao jedan kraj ogromnim čekićem dokle god se u kamenju ne bi napravila rupa dovoljna da se u nju nabije drveni klin. Zatim je trebalo snažno udariti po klinu nekoliko puta i stena je pucala po svim žilama.

Toga jutra Danijel je udarao po drvenim klinovima. Nimalo lak posao jer je čekić težio preko dvadeset kilograma, a udarci su morali da „padaju” u pravilnim razmacima. Čim bi samo jedan izostao, stražar sa bičem odmah bi prilazio pa bi usledila opomena, a najčešće i određena kazna.

U jednom trenutku Danijel je visoko podigao teški metalni čekić ali ga nije spustio na klin, već se zateturao

i pao na kolena pored krupnog, mišićavog bandita, Džejmsa Marstona.

Ovaj ga je hladno odmerio. Nije rekao ništa, ali ga je munuo čizmom u rebra.

– Hoćeš li da nam navučesh stražara na vrat, prokletniče? – procedio je ljutito.

Nije trpeo Danijela, pogotovo kada je ovaj rekao kako zna da se njih dvojica, Džejms i Henri, spremaju da pobjegnu, dodajući da sam želi da im se pridruži.

– Diži se, medeni – prosiktao je Marston. – Ako Hanter vidi, dojezdiće ovamo, a onda ga se nećemo rešiti pet dana – dodao je i još jednom ga šutnuo u slabinu.

Zaječavši od bola, Danijel je u trenutku izgubio dah. Kada se povratio i za tren podigao pogled, video je da je jedan stražar krenuo prema njima.

S mukom se podigao na noge pokušavajući da se uspravi.

– U redu, Džejmse – prošaputao je ne dižući glavu. – Samo da znaš, idem sa vama u slučaju da još uvek nameravate da pobjegnute.

– Kasnije – promrmljao je Marston i, primetivši stražara, hitro se okrenuo.

Za to vreme Danijel se sasvim uspravio i otresao prašinu sa bluze. Polako ju je otkopčao i ugledao dugačak crveni trag od čizme na slabini. Kada mu je prišao stražar, s mukom se nacerio.

– Šta se ovde događa? – upitao je čovek u uniformi.

– Sapleo sam se i pao, ser – odvratio je Danijel.

Stražar se zvao Dominik; bio je to visok, snažan mladić, tek prevalio dvadesetu. Nije bio grub prema njemu, niti ga je kažnjavao kao ostale zatvorenike. Po svemu sudeći, Danijel mu se na neki način dopadao.

S druge strane, Dominik se nije dopadao Danijelu. U zatvoru se pričalo da je patološki pohlepan, odnosno da posle dužeg ili kraćeg vremena uspeva da oduzme od zatvorenika svaku vredniju stvar i preseli je u svoje džepove. Naoko ljubazan, okrutno se ponašao prema robijašima i kažnjavao ih za sitnicu. Danijel je znao da su takvi „čuvari” često bili prikriveni kriminalici koji su takvim ponašanjem želeli da odagnaju svaku sumnju upravnika zatvora i svojih kolega.

Predosećajući da je Dominik jedan od takvih, on je zaključio da bi bilo dobro zadobiti njegovo poverenje. Zato je uvek kada bi se našao nasamo sa njim, pravio nevino lice trudeći se da mu se dodvori koliko god je to bilo moguće.

– Šta je sa tobom, momče? – upitao je prilazeći. – Poslednjih dana sve češće padaš.

Danijel se se osmehnu kao nevinašce.

– Mislim da sam zaista beznadežno trapav, ser. Teško se krećem po ovom kamenu. Kao što znate, sve do prošle nedelje bio sam na nižim nivoima, ser.

– Hm... uvek ti nešto fali! Najlakše je bilo prebrojati novac kao kada si nekada radio u banci, zar ne? Ali šta ja tu mogu... Trebalo je da budeš pametniji... Uostalom, nikada nije kasno! – iscerio se Dominik.

Danijel napravi skrušeno lice.

– Šta sada vredi govoriti – kazao je tužno, praveći se da je stražareve reči shvatio kao prekor što je uopšte učestvovao u pljački.

Ali, ni mladić u uniformi nije bio naivan. Pogledao ga je iskosa i u jednom trenutku oči su im se srele. Obojici se učinilo baš kao da je u tom momentu kresnula varnica i odmah su naslutili da će još razgovarati o tom novcu.

– Mogu li nešto da pitam, ser? – zamolio je Danijel.

Dominik se ukočio i strogo ga pogledao, kao da je i držanjem hteo da mu da na znanje kako je dosta priče.

– Da čujem? – procedio je preko volje.

– Mislite li da za mene ne postoji šansa da se vratim na donju platformu?

– Ne. Ako si već poslat ovamo, bolje je da ovde i ostaneš. – Za to sigurno postoje neki razlozi – dodao je zvanično.

– Da, ser – složio se Danijel bez pogovora. – Kako vi kažete. Uvek ću

poslušati vaše reči. Samo... nadao sam se da ću možda moći da se vratim tamo... Hoću da kažem, moraću da se naviknem, mada mislim da će mi ovaj čekić slomiti ruke.

– I nisu ti potrebne. Novac više nećeš brojati... kada si tako tvrdoglav. Razmisli malo. Ja ti ne mogu pomoći ako to i sam ne učiniš.

– Pa kome onda da se obratim? Koga da zamolim, ser? Stvarno ću učiniti sve što vi kažete.

Dominik se lukavo nasmešio.

– Videću šta može da se uradi – dobacio je važno.

Danijelovo lice se ozarilo.

– Hvala vam mnogo, gospodine. To je tako ohrabrujuće. Biću vam veoma zahvalan...

– I treba da mi budeš zahvalan, Prestone... i treba. Samo, prazne reči ne vrede mnogo.

Malo dalje od njih Marston i Kuper su prekinuli sa radom i čekali da vide šta će se dogoditi.

Verovatno zbog toga, stražar je odjednom odmahnuo glavom i dodao službenim glasom:

– U međuvremenu sakupljaj ovo kamenje na gomilu i ne zabušavaj!

Danijel je klimnuo glavom i prihvatio se posla. U tom trenutku nisu ga zanimali stražarevi razlozi. On je imao jedan cilj, a to je da što pre pobjegne odatle. A ako Dominik poveruje u sva njegova nejasna obećanja kojih će, kako je rešio, biti sve više,

to je njegova stvar. Neka plati svoju pohlepu.

Posmatrao ga je kako se udaljava prema grupi zatvorenika idući laganim korakom. No, svakog trenutka je zastajao i okretao se.

Danijel primeti kako se Marston cereka.

– Ti si odličan glumac, momak – dobacio mu je. – Samo tako nastavi. On je naša karta za izlazak odavde.

Ne rekavši ništa, Danijel se okrete i nastavi da radi ono što mu je Dominik naredio.

* * *

Četiri dana kasnije Danijel je bio prebačen na drugo radno mesto.

Više nije morao da radi na razbijanju velikih granitnih blokova, već je prebačen na niži nivo gde su se ti isti blokovi pripremali za transport.

I dok je radio razmišljajući o svemu što se dogodilo, prišao mu je Dominik. Neko vreme ga je posmatrao kako radi, a onda sa smeškom upitao – Da li ti je ovde lakše?

Danijel ispravi lađa koja su ga strahovito bolela. Lagano je obrisao znoj sa čela i prisilio sebe da se nasmeši.

– Da, sve je bolje. Mnogo vam hvala, mister Dominik. Zaista ste bili ljubazni.

Stražareve oči se skupiše.

– Ima vremena za zahvaljivanje... – rekao je značajno. – Ima i načina...

Danijel oseti grč u stomaku. Ipak, uspeo je da se savlada.

– Shvatam – rekao je pribrano.

Međutim, onda se dogodilo nešto što Danijel nije očekivao.

Naime, Dominik se odmakao nekoliko koraka, a zatim se naglo okrenuo i uperio mu cev puške u stomak.

Danijel je bio zaprepašćen. I pre nego što je uspeo da shvati šta se dešava, stražar je zamahnuo kundakom i udario ga u stomak.

Udarac je bio strahovito snažan tako da se zateturao. Za trenutak je izgubio svest, ali se brzo povratio i boreći se da udahne vazduh.

– Zaboravio si ono „ser“, momče – rekao je Dominik.

Samo je klimnuo glavom boreći se da uspostavi ravnomernije disanje. Kada mu je to napokon uspeo, lagano se podigao oslanjajući se na granitni blok i promucuo:

– Razumem, ser.

Stražar se zacerekao i klimnuo glavom. Sav važan, udaljio se gradilištem šepureći se.

Držeći se za stomak koji ga je strahovito bolelo, Danijel je pogledao okolo. Krajičkom oka video je kako ga Marston i Kuper posmatraju sa vrha granitne stene.

Samo je uzdahnuo i vratio se poslu, nezadovoljan što ga prate radoznali pogledi ostalih robijaša. Pritom se zakleo da će kad-tad osvetiti prokletom stražaru. Kad-tad, naduvenko

će platiti bol i poniženje koje mu je naneo. Ništa mu neće vredeti što su već postigli sporazum koji je trebao da mu otvori vrata tamnice.

Posle dva dana još uvek je osećao bol u stomaku. Bila je noć bez mesečine. Danijel je ležao i razmišljao šta da uradi i kako da postupi, a da se bar do jutra primeti da ga nema.

Plašio se samo da ostali stražari nisu zaspali i da bi moglo da se desi da udarac kojim bi poslao Dominika u carstvo snova bude neuspešan.

A tako je želeo da se što pre dokopa ključeva...

Za trenutak je zatvorio oči, a onda se iznenađeno prenuo: iz ugla ćelije u kome su se nalazili Kuper i Marston dopiralo je tiho hrkanje.

– Kako su, dođavola, mogli već da spavaju? – promrmeljao je sebi u bradu. – I šta sada da radim?

Doduše, on sa njima još nije imao nikakav definitivni dogovor. Štaviše, uopšte se nisu složili sa njegovim planom za bekstvo. Ipak, učestvovali su u pripremama. Doduše, nisu mu to rekli, ali samo budala bi se pitao kako je premešten baš u njihovu ćeliju baš onog dana kada je sa stražarem bilo dogovoreno da krenu.

I ne samo da je on premešten u njihovu ćeliju već je i robijaš koji je bio sa njima prebačen na drugo mesto iako je u ćeliji bio još jedan prazan krevet. Znajući situaciju u zatvoru

bio je istinski zatečen. Tako nešto bilo je prosto neverovatno.

Danijel se okretao na ležaju razmišljajući šta da radi. Nije smeo da bude glasan jer nije znao da li je Dominik negde u blizini, a ova dvojica nisu reagovala kada ih je lagano prodrmusao i pozvao šapatom pa tako i sebe i onog drugog dovede u tešku situaciju.

Uzdahnuo je i lagano seo. Preostalo mu je samo da čeka. Znao je da će, čim se sve smiri, Dominik doći u njegovu ćeliju kako su se i dogovorili. Tek tada mu je sinulo da se zato ova dvojica, Marston i Kuper, tako brzo „zaspali“.

Trgao se kada je čuo kako koraci teških čizama odjekuju po kamenom podu hodnika koji je vodio između ćelija. Pretpostavljao je da su to Dominik zajedno sa čuvarem tog bloka.

– Marstone! – prošaputao je Danijel.

– Kupere! Mislim da dolazi!

Međutim, nije bilo nikakvog znaka da su banditi bilo šta čuli i hrkanje se nastavilo. Oh, bože, pa oni su zaista zaspali, konstatovao je sa užasom. Zato se uspravio na ležaju nameraavajući da ustane i probudi ih.

Međutim, već je bilo kasno. Žuta svetlost lampe postajala je sve jača, dok su koraci u čizmama prišli sasvim blizu vrata. Kroz okovanu špijunku prepoznao je lice stražara Dominika koji je provirio u ćeliju. Čuo je kako

je baš on nešto rekao čuvaru bloka i zadrhtao. Jasno je čuo zveket ključeva, a odmah zatim i ulazak jednog u bravu. Posle toga je nastupio trenutak tišine, a onda su se koraci čuvara bloka izgubili negde duž hodnika.

Vrata su se otvorila i svetlost lampe obasjala je ćeliju.

Dominik je ušao i smesta prišao Danijelovom ležaju. Lampu je zaklonio rukom kako njena svetlost ne bi probudila dva premorena robijaša koji su i dalje spavali i jednolično hrkali.

Dominik se sagnuo i prodrmao Danijela.

Marston i Kuper se nisu ni pomakli.

– Ustaj i polazi sa mnom – prošaputao je stražar.

Danijel se uspravio trepcući, nikako ne mogavši da se navikne na iznenadnu svetlost. U stvari, samo je želeo da dobije na vremenu i da se ona dvojica konačno probude.

Pošto se to nije desilo, uzeo je svoje odelo i počeo zbunjeno da se oblači. Bio je svestan u kakavu nepriliku jer upao, ali u ovom trenutku ništa posebno mu nije padalo na pamet. Jer, dok je on ustajao, vratio se stražar bloka i stao iza Dominika posmatrajući šta se dešava.

Danijel je po ko zna koji put bacio pogled prema Kuperu i Marstonu. Međutim, sa te strane nije bilo pomoći koju je očekivao. I po prvi put je pomislio da su ga njih dvojica izi-

grali. Još jednom je pogledao u ugao: Marston je nešto progundao i okrenuo se prema zidu, dok je Kuper i dalje mirno hrkao.

Drhteći celim telom, Danijel se sagnuo i, praveći se da uzima čizmu, ispustio je na pod.

Dominik ga je grubo udario po ramenu i zašištao

– Sve je u redu... ne brini!

Jedva se usuđujući da podigne glavu, Danijel pogleda u drugog stražara. Na tren je pomislio da mu je plan propao. Sutra će ga osuditi na samicu, a to će biti kao da će ga osuditi na smrt. Opet je bacio pogled prema Kuperu i Marstonu. I opet ništa. Kao da su mrtvi!

– Polazi! – naredio je Dominik koji je video da se Danijel uplašio. U glasu mu se osećalo čuđenje, verovatno zbog sporosti sa kojom se Danijel spremao.

Potrajalo je još nekoliko trenutaka, a onda se stražar bloka pomerio u stranu i odmerio Danijela koji je, teturajući se, izašao napolje. Kratko uzdahnuvši, Dominik je krenuo za njim.

U tom času su reagovali Marston i Kuper.

Prvi se iznenada odupro o zid ćelije pored svoga ležaja i svom snagom se bacio prema Dominiku. Pošto je imao čizme na nogama udarac je bio strahovit.

Dominik je samo tiho jeknuo i udario glavom o dovratnik.

Stražar bloka je reagovao munjevito: hitro se okrenuo i podigao pušku. Međutim, Kuper se sa svoga ležaja bacio kao mačka. U ruci mu je nešto blesnulo.

Stražar sa puškom se uspravio i pustio bolan krik koji je Kuper prigušio zgrabivši ga rukom za usta.

Mada je bio užasno iznerviran i zbunjen, Danijel je reagovao munjevito: zgrabio je pušku koju je stražar ispustio i tako sprečio buku koja bi se stvorila da je oružje palo na kameni pod.

Doduše, to ne bi uznemirilo nikoga jer su se u blizini nalazili samo zatvorenici koji su, premoreni od teškog rada, čvrsto spavali u svojim ćelijama. I pored toga, Danijel nije želeo da ih bilo ko čuje.

Pogledao je napred i pri slaboj svetlosti primetio kako se Kuperova ruka ponovo podigla, a zatim se spustila na stražara. Nije spazio sečivo noža, ali je video krv koja je u širokom luku šiknula iz stražarevih grudi.

Danijel je poznavao nož koji je bio u Kuperovoj ruci. Napravljen od komada testere za rezanje kamena bio je ubitačan za svaku žrtvu.

Bandit je spustio stražarevo telo na pod upravo u času kada se Dominik nekako pridigao. No, Marston je smesta priskočio i stražara koji

se još uvek teturao udario nogom u bradu.

Dominik je zakrkljao i pao na kolena obema rukama se držeći za bolno mesto.

Danijel je nepomično stajao i držao pušku u ruci.

Kuper i Marston su dobar i uigran tim, pomislio je. Reagovali su munjevito svaki je znao šta treba da uradi. Sada su obojica već držala revolvere koje su do malopre stražari imali za pojasom.

Zatim je Marston prišao i iz Danijelovih ruku istrgao pušku. U dva – tri pokreta ispraznio je magacin na krevet, pokupio metke i stavio ih u svoj džep. Onda je prišao ošamućenom stražaru i uhvatio ga za kragnu. Bez problema ga je podigao i naslonio na zid. Gurnuo mu je cev puške pod bradu i zašištao:

– Sada me pažljivo slušaj, kučkin sine! Odvešćeš nas odavde, je li ti jasno? I pazi da to izvedeš kako treba. Nosićeš ovu praznu pušku. Naravno, stražari ne smeju znati da je prazna. Misliće da nas nekuda vodiš, da idemo pod stražom. Razumeš?

Dominik je klimnuo glavom gledajući u stranu gde je stajao Danijel.

Već sledećeg trenutka Marston ga je raspalio pesnicom u stomak.

– Jasno? – ponovo je upitao trenuvši ga o zid.

Dominik je ponovo klimnuo glavom i sa strahom razrogačio oči, teka

tada shvativši da je na podu nepomično telo čuvara bloka. U istom trenutku spazio je i Kupera koji je upravo podizao okrvavljeni nož.

– Pogledaj dobro ovaj nož za slučaj da ti nešto padne na pamet – procedio je bandit tiho. – Ovaj ovde je pun, amigo – dodao je pokazujući revolver za pojasom.

Dominik je izgledao kao da će svakog trenutka zaplakati.

– Šta hoćete da učinim? – pitao je.

– Da nas izvedeš odavde, druškane. Prvo do dvorišta. I neka izgleda kao da nas vodiš u upravnikovu kancelariju.

– U ovo doba noći?

Marston ga je ponovo udario.

– Aha! U ovo doba noći – ponovio je podrugljivo. – Pretpostavljam da si stražarima već objasnio da izvodiš Prestona. Jesam li u pravu?

Dominik je ćutao.

– Onda neće biti problem da izvedeš svu trojicu, zar ne?

– Ja... ne znam... da li će... hoće li poverovati?

– To i nije važno – progundao je Marston nestrpljivo. – Ove nedelje ti si komadant stražara. To si i čekao kako bi izvukao Danijela. Ali, sada smo tu i mi pa moraš da se snađeš. Zato se mrdaj, prokletinjo, dok nisam naredio Kuperu da te probuši kao sito.

Uplašenog stražara su izveli u hodnik, a Marston je zaključao vrata ćelije.

Dok su išli hodnikom bili su duboko svesni da su zatvorenici svih ćelija budni. Osetilo se neko komešanje, ali niko nije pustio glasa od sebe. Bilo je to nepisano robijaško pravilo: ako neko već pokuša da beži, ne treba ga ometati.

Marston je još uvek nosio pušku i gurao Dominika ispred sebe.

– Ostavi nam ključeve, Džejmse – tiho je dobacio neko iz susedne ćelije.

Marston je prišao i pružio ključeve ruci koja se promolila kroz rešetke.

– Moraćeš sam da se pobrineš oko otključavanja, amigo – dobacio je.

– U redu?

– Ne brini, Džejmse. Mnogo ti hvala – šapnuo je glas.

Lagano su nastavili hodnikom. U jednom trenutku Kuper je zgrabio Marstona za ruku.

– A šta ako izađu pre nego što zbrišemo? Napraviće gužvu kao čopor divljih zveri. Hm... nije trebalo da im daš ključeve.

Marston se kratko nasmešio.

– Ovo je ključ za glavni ulaz ili izlaz, ako baš hoćeš – odvratio je vadeći iz džepa poveći ključ. – Njega sam prvoga skinuo sa alke. Dakle, trebaće im dosta vremena dok ne shvate. Ah, ne verujem da će uspeti do sutra ujutru.

Kuper se zadovoljno iscerio dok se Danijel prenuo. Shvatio je da je ovo igra koju igra svako za sebe ne vodeći računa o ostalima.

Kada su stigli do vrata Marston zgrabi stražara za ramena i snažno ga prodrmusa.

– Ponašaj se kao da si gospodar situacije – kazao je. – I ukoliko budeš morao da razgovaraš sa nekim obavi to brzo. Ako ne slušaš... radiće nož. A uverio si se da to nije nimalo prijatno – dodao je i zavitlao nožem tik ispred stražarevog lica.

Dominik je stegao pušku i malo popravio uniformu. Odmerio je svu trojicu, ali mu se pogled najviše zadržao na Danijelu. U očima mu se mogla pročitati divlja, surova mržnja koja je pretila da eksplodira svakog časa.

Tada je Marston otvorio vrata koja su vodila u dvorište.

Sa druge strane nalazila su se dvojica stražara sa puškama okrenutim nadole. Kao po komandi, obojica su se okrenula prema Dominiku i robijašima, zainteresovano ih odmerivši.

– Trojica? – upitao je jedan stražar začuđeno. – Mislio sam da izvodiš samo Prestona.

– Tako je. Ali sam otkrio ovu trojicu kako pokušavaju da izvade kamenje iz zida ćelije. Mislio sam da će upravnih hteti da porazgovara sa njima.

– Opa! – dobaci drugi. – Lepo društvo. A gde je But?

– Proverava ćelije.

Stražar je prihvatio objašnjenje i Dominik je poterao svu trojicu dalje žureći da ih što pre izvede iz dvorišta.

– Bio si dobar, druškane – dobacio mu je Marston. – Samo nastavi tako pa ćeš živeti dovoljno da proklinješ dan kada si pomislio da staviš šape na nešto što ti ne pripada.

Kuper se tiho nasmejao.

– Mislim da ga on već proklinje.

Prošli su pored glavnog bloka ćelija pa preko dvorišta, sve do dugačke i niske administrativne zgrade. Tamo je još uvek gorelo nekoliko svetiljki. Skrenuli su iza ugla prizemne zgrade.

– Kako misliš da izađeš, Marstone? – upitao je Dominik, ubeđen da opasnost nije prošla i da su robijaši zagrizli zalogaj koji je prevelik za njih.

Ali, Marston se samo nasmejao i uzeo petrolejku iz Danijelove ruke, ne ispuštajući stražara iz vida.

– Odvedi nas iza sledećeg ugla, Dominik – naredio je stražaru koji se u trenu stresao osetivši hladnoću u banditovom glasu. Naime, slutio je da ga ne čeka ništa dobro, ali šta je mogao?

Kada su stigli iza ugla, i Marston i Kuper su se okrenuli prema čoveku koji je vodio. I Danijel je takođe stao, nervozno se osvrćući oko sebe.

– Daj mi pušku i opasač – naredio je Marston i Dominik ga je poslušao preko volje.

Marston klimnu glavu i ispod oka osmotri okolinu. Zatim se okrenuo i pružio Danijelu pušku i šaku metaka.

– Napuni tu pušku, sinko – promrmljao je. – Moglo bi biti puškaranja.

– Hoćemo li se probiti napolje uz pomoć oružja? – upita Danijel puneći pušku.

Marston se nasmeja.

– Ne verujem da ćemo morati. Napravićemo malu uzbunu i dok stražari budu zauzeti, mi ćemo zbrisati. Ipak, mogli bi da se pojave problemi i zato budi spreman.

– U redu – odvrati Danijel klimnuvši glavom. – A... kakva će to biti uzbuna?

– Nešto ovako... – iscerio se Marston. Istoga trenutka zgrabio je petrolejku i zavitlao je tako precizno da je pogodila Dominika u glavu. Stražar je kriknuo i pokušao da se izmakne, ali je već bilo prekasno. Rezervoar u kome se nalazio petrolej naprosto se rasprsnuo i čovek je bio „okupan” zapaljivom tečnošću.

Istoga trenutka buknuo je plamen. Dominik je jezivo zaurloao i potrčao po dvorištu. Izgledao je kao živa ljudska buktinja.

Pokušavajući da se spase i ugasi vatru, bacio se na zemlju i počeo da se udara šakama po celom telu.

– Sada – dobacio je Marston užasnutom Danijelu. – Dok ostali budu pokušavali da mu pomognu, mi ćemo

izaći odavde! Hajde, kreni momče! Šta čekaš?

* * *

Danijel Preston nije mogao da poveruje da se nalazi blizu druge strane zatvorskih zidova. Sada je mogao da se uveri da je ono što su robijaši često govorili zaista bilo tačno: sa druge strane vazduh je mirisao drugačije. Prosto nije mogao da shvati...

– Brže, prokletniče! – zašištao je Marston i gurnuo ga tako jako da se zateturio i jedva održao ravnotežu. – Neće proći dugo, a oni tamo će otkriti šta se dogodilo. Sigurno će skupiti poteru i krenuti za nama.

Danijel se ispravio i ćutke požurio. U tom trenutku zažalio je što je uopšte krenuo za njima. Međutim, do ovog trenutka su imali sreće i to, pre svega, što je Dominik umro tako brzo.

Danijel se osećao kako mu se stomak grči dok su prilazili glavnim vratima. Svi stražari na zidovima oko zatvora bili su iznenađeni i uzbuđeni zbog vrištanja zapaljenog Dominika. I svi su gledali samo na užasan prizor na sredini dvorišta. Naravno, nikome ni na kraj pamet nije padalo da zagleda u senku pored zida kojom su se provlačila ova trojica.

Kročivši napolje, pojurili su kroz mrak, što je moguće dalje od zatvora.

I Danijel je je grabio kroz tamu, jer mu ništa drugo nije preostalo. Iako je bilo kasno za razmišljanje, on se ipak pitao da li je učinio pravu stvar. Jer, sada je prišio sebi jedno saučesništvo u ubistvu.

Tek tada se setio kako ga je Evelin molila da ne čini nikakve gluposti, potpuno ubeđena kako će pronaći način na koji će dokazati njegovu nevinost. Pomenula je i Doka Holideja koji bi, kako je i sam Danijel vero- vao, jedini mogao da učini nešto za njega, ako je to uopšte bilo moguće.

Ali, Danijel Preston nije želeo da čeka. Jedino što je prigovarao sebi bilo je to što je dopustio da ga Marston i Kuper uvuku u svoj plan. A zbog tog plana dvojica čuvara više nisu među živima.

Ali, on je bio slobodan. To je bila velika i značajna stvar, nešto najbolje što mu se moglo desiti. Bio je slobodan i mogao je mirnije da diše. Bar za sada.

O tome više nije želeo da razmišlja. U stvari, trenutno je morao da se pomiri sa mišlju da su ga ove ubice koje su sada trčale ispred njega, hladno iskoristile. Možda je trebao drugačije da gleda na stvari, i on iskoristi njih.

Samo da se dokopamo sigurnosti, mislio je. I ja da se dočepam slobode. Posle ću poći svojim putem, a oni neka rade šta hoće, zaključio je. Nije želeo bilo šta da ima sa njima i znao

je dobro da će biti bolje da ih se oslobodi što pre. A kada se jednom dokopa Meksika ili nekog drugog mesta gde će biti siguran, nekako će pokušati da se poveže sa Evelin. Odseliće se makar na kraj sveta, venčaće se i nastojati da zaboravi sve ružno što mu se dogodilo.

Međutim, do tog trenutka trebalo je da protekne dosta vode velikom i moćnom Rio Grande. Sigurno je znao samo jedno: nije smeo dozvoliti da ga ponovo uhvate. Posle ova dva ubistva, obesili bi ga pored Marstona i Kupera koji, kao hladnokrvne ubice, nisu imali šta da izgube, dakle, ne bi prezali ni od novog ubistva.

* * *

Trčali su preko ravnice kroz duboku senku koju su bacala okolna brda.

Danijelu se činilo da su trčali satima. Kada je Kuper naredio da stanu krv mu je bubnjala u ušima, a dah šištao kroz grlo. Trebalo mu je nekoliko minuta da dođe k sebi i načini bilo kakav pokret.

I baš kada su se sva trojica malo smirila... začuli su glasove.

U stvari, Marston ih je čuo prvi. Hitro je podigao glavu, a zatim pružio ruku pred sebe kako bi Kupera i Danijela upozorio da budu tihi.

Danijel je načuljio uši i u daljini čuo nejasne glasove.

– Dodavola! – promrmljao je. – Potera?

Marston se ružno iscerio.

– Pronašli su nas. Gotovi smo... Hajdemo!

– Kuda? – prošaputao je Danijel. – Ne možemo pobeći psima i jahačima. Oni se neće zadržavati i tražiti tragove jer znaju da moramo krenuti u brda. Drugoga puta nemamo, zar ne? Zato...

– Polazi, proklet bio! – prosiktao je Kuper, grubo ga gurnuvši.

– Uspećemo da se izvučemo iz ovoga, ali ne ako budemo stajali i blebetali kao neke babe. – Hajde, za mnom! – dodao je autoritativno, poput čoveka koji zna kuda ih vodi.

Uskoro su stigli do strme kamene padine uz koju su morali da se popnu. Kuperu i Marstonu bilo je mnogo lakše nego Danijelu kome je puška koju je nosio smetala pri penjanju. No, nekako se snašao i prebacio je na leđa potrudivši se da stigne dvojicu koja su odmicala. No, kada je stigao do vrha shvatio je da se banditi nisu ni osvrnuli. Ipak, po zvuku koraka mogao je da odredi pravac kojim su išli i potegao iz sve snage.

Uhvativši ritam, otkrio je da se kreću uskom stazom koja se blago spuštala naniže. Staza je prolazila kroz neki potok: Danijel je jasno čuo pljuskanje vode od Kuperovih i Marstonevih koraka.

Nije to glupo, pomislio je. Tako psi neće moći da ih slede.

Tog trenutka se spotakao i pao na kolena. Nije se odmah podigao, već je nekoliko trenutaka ostao u tom položaju kako bi se napio vode. Za trenutak se osvrnuo oko sebe i oslušnuo: pljuskanje vode se izgubilo što je značilo da su banditi izašli na obalu.

Podigao se i potrčao za njima. Tek kada je stigao do jednog drveta na sasvim okomitoj, visokoj obali uz koju ni on, ni ona dvojica ne bi mogli da se uspnu, ugledao je Kupera koji je pokušavao da učini ono što je njegov pajtaš već izveo: uhvatio se za jednu granu drveta i lagano se uspeo uz stablo, a onda se po drugoj, isto tako debeloj grani, lagano spustio na obalu.

Znajući da je i pred njim taj zadatak, Danijel je uzdahnio i požurio koliko god je više mogao. Ipak nije mu bilo jednostavno da se popne na drvo, ali je stegao zube i dohvatio se grane. Naravno, nemalo se iznenadio kada ga je Kuper dotakao rukom čim se spustio na zemlju.

– Pst! opomenuo ga je. – Ni reči.

Danijel je ćutke klimnuo glavom i oslušnuo. I zaista, bandit je bio u pravu: negde sa leve strane čulo se rzanje konja. Nekoliko trenutaka kasnije, tamna silueta jednog muškarca ocrtala se na jasnom večernjem nebu osutom zvezdama.

